

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **ALKA TRADING s.r.o.**, IČ: 25590707, se sídlem Znojmo, Náměstí Svobody 208/16, zastoupeného JUDr. Radkem Coufalem, advokátem se sídlem Brno, Lidická 5a, proti žalovanému **Ministerstvu zdravotnictví ČR**, se sídlem Praha 2, Palackého náměstí 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2012, č. j. 15251/2012-NH-30.1-25.4.12,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 5. 6. 2012, č. j. 15251/2012-NH-30.1-25.4.12, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 8.760,- Kč k rukám právního zástupce JUDr. Radka Coufala, advokáta se sídlem Brno, Lidická 5a, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou předanou k poštovní přepravě dne 27. 6. 2012 a doručenou dne 28. 6. 2012 k zdejšímu soudu domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 6. 2012, č. j. 15251/2012-NH-30.1-25.4.12, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vydané v rozporu s právními předpisy.

II. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[2] Z konkrétních okolností přezkoumávané věci je pro přehlednost vhodné chronologicky zdůraznit následující skutečnosti.

[3] Dne 13. 10. 2011 obdržela Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje (dále jen „krajská hygienická stanice“) stížnost na kavárny v obchodním centru Olympia v Brně, ve kterých se údajně neustále nedodržuje zákaz kouření. Krajská hygienická stanice vyhodnotila tuto stížnost jako podnět k výkonu státního zdravotního dozoru a dne 16. 11. 2011 vykonala v provozovně stravovacích služeb CAFE d'EIFFEL LAVAZZA, nacházejícím se v obchodním centru Olympia na adrese U dálnice 777, Modřice, jejímž provozovatelem je žalobce, státní zdravotní dozor zaměřený na plnění povinností vyplývajících ze zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „tabákový zákon“).

[4] O výsledcích kontroly byl dne 16. 11. 2011 sepsán protokol o kontrolním zjištění č. j. KHSJM 50899/2011/BM/HV, ze kterého vyplývá, že v době výkonu státního zdravotního dozoru v dané kavárně u stolku v galerii kouřil zákazník, přičemž provozovna je označena grafickou značkou „Kouření zakázáno“ a na stolech nejsou popelníky. Kontrolovaná osoba se do protokolu vyjádřila tak, že zákazníkovi kouření nebylo umožněno a že kouřil o své vůli. V zákonné třídenní lhůtě nebyly proti protokolu podány žádné námitky.

[5] Dne 14. 12. 2011 vydala krajská hygienická stanice na základě ustanovení § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „správní řád“) příkaz č. j. S-KHSJM 46096/2011, kterým uložila žalobci pokutu ve výši 10.000 Kč, neboť se dle ní dopustil správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 6 písm. b) tabákového zákona ve spojení s ustanovením § 8 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

[6] Dne 27. 11. 2011 podal žalobce proti uvedenému příkazu odpor, v němž uvedl, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm lze spravedlivě požadovat, aby ke kouření v provozovně nedocházelo. Přípisem ze dne 16. 1. 2012, č. j. KHSJM 01975/2012 oznámila krajská hygienická stanice žalobci pokračování v předmětném správním řízení o uložení pokuty. Správní spis byl doplněn o další podklady, zejména vyjádření Městské policie Modřice a vyjádření Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje o tom, že dne 16. 11. 2011 nedošlo k žádné žádosti ze strany zaměstnanců kavárny o zásahu proti kuřákovi, který v nekuřáckém zařízení navzdory zákazu kouřil.

[7] Dne 14. 3. 2012 rozhodla krajská hygienická stanice rozhodnutím č. j. KHSJM 11291/2012, že žalobce se dopustil správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 6 písm. b) ve spojení s ustanovením § 8 odst. 1 písm. c) tabákového zákona, a to tím, že „umožnil dne 16. 11. 2011 kouření na místě, na němž je kouření zakázáno, tj. ve vnitřních prostorách nekuřáckých zařízení, když host provozovny CAFE d'EIFFEL LAVAZZA, nacházející se v pasáži OC Olympia na adrese U dálnice 777, Modřice, u vstupu viditelně označené grafickou značkou „kouření zakázáno“ u stolku v předmětné provozovně na galerii kouřil“.

[8] Proti rozhodnutí krajské hygienické stanice podal žalobce dne 26. 3. 2012 odvolání, ve kterém namítal obdobné námitky jako v předchozím odporu.

[9] Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 6. 2012, č. j. 15251/2012-NH-30.1.-25.4.12, rozhodnutí krajské hygienické stanice změnil tak, že upřesnil skutkovou větu ve výroku, nicméně o vině a trestu rozhodl stejně. Žalovaný tedy upřesnil, že žalobce se dopustil správního deliktu tím, že „umožnil kouření ve vnitřních prostorách nekuřáckého zařízení“.

CAFE d'EIFFEL LAVAZZA, nacházejícího se v obchodním centru Olympia, na adrese U dálnice 777, Modřice, u vstupu viditelně označeného grafickou značkou „kouření zakázáno“, tedy na místě, na němž je kouření zakázáno, když dne 16. 11. 2011 v době výkonu státního zdravotního dozoru host v uvedené provozovně kouřil u stolku na galerii, aniž by žalobce jako provozovatel učinil opatření směřující k tomu, aby host v tomto jednání nepokračoval nebo prostor opustil, popřípadě se obrátil na obecní policii nebo Policii České republiky.“

[10] Žalobce podal proti rozhodnutí správní žalobu.

III. Obsah žaloby

[11] V žalobě žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, zejména nebyl správně zjištěn skutkový stav. Navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a žalovaný byl povinen zaplatit náhradu nákladů řízení. Uvedl k tomu následující námitky:

[12] První námitka se týká porušení správního řádu tím, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nebyl zjištěn v souladu s ustanovením § 2 a 3 správního řádu. Porušení ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) tabákového zákona se žalobce údajně nemohl dopustit, neboť se nejednalo o vnitřní prostory, ale prostory veřejně přístupné, neohrazené galerie, kam návštěvníci obchodní pasáže mohou volně odcházet a přicházet.

[13] Nejzávažnější pochybení žalovaného spatřuje žalobce v tom, že obsluze provozovatele se vytýká, že nebyly učiněny aktivní kroky k tomu, aby bylo ukončeno porušování zákazu kouření. Žalovaný překrucuje ustanovení § 9 tabákového zákona, když uvádí, že obsluha měla povinnost zavolat policii, nicméně dle žalobce nejde o povinnost, ale o oprávnění přivolat policii.

[14] Žalobce uvedl, že obsluha nemohla zavolat policii, neboť si vzhledem k rozlehlosti a poloze prostor kavárny kouřícího zákazníka vůbec nevšimla. Nikdo si na něj obsluze ani nestěžoval. Tabákový zákon stanoví, že provozovatel musí označit provozovnu tabulkou „Zákaz kouření“, což žalobce učinil; dále může vyzvat osobu porušující zákaz kouření, aby od takového jednání upustila, což ale předpokládá, že se o ní dozví. Teprve poté může přivolat policii.

[15] Žalobce tvrdí, že námitka, že obsluha o hostu porušujícím zákaz kouření nevěděla, není účelová, jak zmiňuje žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce má za to, že nelze usuzovat porušení právních předpisů z jeho strany pouze ze skutečnosti, že obsluha v jeho provozovně, která není statutárním orgánem, a tudíž není oprávněna za tohoto jednat, neuvedla do protokolu formulaci, že o hostu nevěděla, ale pouze poznámku, že „kouření zákazníkově nebylo umožněno a tento kouřil o své vůli“.

[16] Další pochybení žalovaného spatřuje žalobce v tom, že nebyly provedeny důkazy výsledkem svědků, které žalobce navrhoval, a sice výslech personálu kavárny. Tyto by prokázaly, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav.

[17] Žalovaný tedy neprokázal, že se žalobce dopustil naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu svým jednáním, ale porušením domnělých povinností, které ale z příslušných ustanovení dle žalobce vůbec nevyplývají. Žalovaný staví napadené rozhodnutí na povinnostech, které nejsou založeny zákonem.

IV. Vyjádření žalovaného

[18] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 27. 7. 2012, k jednotlivým námitkám uvedl následující.

[19] Žalovaný zmiňuje, že žalobce zkresluje výrok napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce neporušil zákaz kouření, ale že se dopustil protiprávního jednání, spočívajícího v tom, že host v nekuřácké provozovně kouřil v rozporu se zákazem kouření a žalobce mu to umožnil, neboť neučinil opatření podle ustanovení § 9 odst. 2 tabákového zákona. Tímto opomenutím naplnil podstatu správního deliktu upraveného v ustanovení § 24 odst. 6 písm. b) tabákového zákona.

[20] Pojem „vnitřní prostor“ nelze dle žalovaného vyložit za použití hledisek přicházení a odcházení návštěvníků dle libosti, nýbrž podle hledisek stavebních. Vnitřním prostorem se myslí i prostory pouze zastřešené, nevybavené bočními zdmi. Z doporučení Rady Evropské unie ze dne 30. 11. 2009 o nekuřáckém prostředí 2009/C 296/02 je doporučeno do vnitřních prostor zahrnout jakýkoli zastřešený prostor nebo prostor uzavřený jednou nebo dvěma stěnami, bez ohledu na typ materiálu použitý pro střechu nebo stěnu a bez ohledu na to, zda je konstrukce stálá nebo dočasná. Provozovna žalobce je umístěna v obchodním centru, tedy uzavřeném prostoru stavby obchodního centra.

[21] Navíc žalovaný dodává, že žalobcovo tvrzení, že hosté v jeho provozovně volně proudí, aniž by dbal na to, kdo přichází a odchází, a obsluha neměla přehled o hostech, není věrohodné. Žalobce musí mít přehled o svých hostech kvůli placení za služby, které poskytuje.

[22] Žalovaný uvádí, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně určitě. Zaměstnankyně žalobce přítomná výkonu státního zdravotního dozoru do protokolu o kontrolním zjištění uvedla, že zákazníkovi kouření nebylo umožněno a kouřil o své vůli. Neuvedla tedy, jak později žalobce účelově tvrdil, že si zákazníka nevšimla nebo že by ho vyzvala, aby v kouření ustal nebo provozovnu opustil. Taková povinnost přitom plyne z ustanovení § 9 odst. 2 tabákového zákona. Navíc žalobce ani poté neuplatnil námitky proti protokolu.

[23] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu z výše uvedených důvodů jako nedůvodnou zamítl a náhradu nákladů řízení žalobci nepřiznal.

V. Posouzení věci krajským soudem

[24] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 soudního řádu správního.

[25] Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (ustanovení § 75 odst. 1 soudního řádu správního). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a), b) soudního řádu správního bylo rozhodnuto o věci samé bez jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

V.A K definici vnitřních prostor nekuřáckého zařízení

[26] Soud přisvědčil námitce žalobce, že nemohlo dojít k porušení povinnosti dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) tabákového zákona, neboť se nejednalo o vnitřní prostory nekuřáckého zařízení, ale o veřejnosti volně přístupné uzavřené prostory.

[27] Dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) tabákového zákona se zakazuje kouřit ve vnitřních prostorech nekuřáckých zařízení a ve vnitřních prostorech vyhrazených pro nekuřáky v zařízeních s vyhrazenými prostory.

[28] Nekuřáckým zařízením se dle ustanovení § 2 písm. t) tabákového zákona rozumí zařízení společného stravování provozovaného na základě hostinské činnosti, jehož provozovatel rozhodl o tom, že v prostorech přístupných zákazníkům je kouření zakázáno a provedl příslušné označení v souladu s tímto zákonem.

[29] Provozovna kavárny CAFE d'EIFFEL LAVAZZA je tedy ve smyslu tabákového zákona nekuřáckým zařízením. Aby mohlo dojít k porušení povinnosti podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) tabákového zákona, muselo by se tak stát ve vnitřním prostoru této kavárny, nikoli ve vnitřním prostoru samotného obchodního centra Olympie. Z protokolu ze dne 16. 11. 2011, č. j. KHSJM 50899/2011/BM/HV ale vyplývá, že k porušení zákazu kouření došlo u stolku na galerii kavárny, což lze jen stěží považovat za vnitřní prostor kavárny.

[30] Žalovaný sám váhal, zda v daném případě nedošlo spíše k porušení povinnosti uložené v ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 tabákového zákona. O tom svědčí stanovisko MUDr. S. K. ze dne 3. 5. 2012, č. j. 15251/2012/OVZ, založené ve správním spise, ve kterém se uvádí, že *„v daném případě však z protokolu o kontrolním zjištění vyplývá, že předmětná provozovna společného stravování se nachází ve veřejnosti přístupném uzavřeném prostoru obchodního centra Olympia a ke kouření došlo na galerii kavárny, tedy přímo ve veřejnosti volně přístupném uzavřeném prostoru. Proto by zde měl být uveden odkaz na porušení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 379/2005 Sb., a ne na písm. c), které zakazuje kouření ve vnitřních prostorech vyhrazených pro nekuřáky v zařízeních s vyhrazenými prostory, což nelze aplikovat na tento konkrétní případ.“*

[31] Soud je též toho názoru, že by se mohlo jednat pouze o porušení ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 tabákového zákona, podle kterého se zakazuje kouřit na veřejných místech, kterými jsou veřejnosti volně přístupné uzavřené prostory, to však za předpokladu jinak splněných objektivních podmínek nutných pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

[32] Tabákový zákon přitom pojem veřejná místa nevymezuje. Z povahy věci se bude jednat o veřejně přístupná místa, které neslouží každému bez omezení k obecnému užívání, ale je za určitých podmínek určeno určitému okruhu osob, nezávisle na vlastnictví tohoto místa.

[33] Možnou definici veřejného místa poskytuje Doporučení Rady Evropské unie ze dne 30. listopadu 2009 o nekuřáckém prostředí (2009/C 296/02), kdy k pojmu veřejná místa uvádí: *„Přestože se přesná definice veřejných míst bude lišit mezi jednotlivými zeměmi a regiony, je důležité, aby právní předpisy definovaly tento termín v co největší šíři. Použitá definice by měla pokrývat všechna místa přístupná široké veřejnosti nebo místa kolektivního využití bez ohledu na to, kdo je vlastní nebo kdo do nich má přístup.“*

[34] Co se týče veřejnosti volně přístupných uzavřených prostor, jak vyplývá z důvodové zprávy, je hlavním účelem ochrana nekuřáků před škodlivými vlivy pasivního kouření v uzavřených krytých prostorech. Pro účely tabákového zákona tak uzavřeným

prostorem bude takový prostor, který je zakrytý (je opatřen střešní konstrukcí). Podobný výklad je zřejmý i z výše uvedeného Doporučení Rady Evropské unie, kdy k pojmu vnitřní nebo uzavřený uvádí: „Článek 8 požaduje ochranu před tabákovým kouřem na vnitřních pracovištích a veřejných místech. Vzhledem k tomu, že definování vnitřních prostor může být sporné, měly by být při definici tohoto termínu zvláště prozkoumány zkušenosti různých zemí. Tato definice by měla být co nejobsažnější a co nejjasnější a mělo by se dbát na to, aby nedocházelo k vytváření seznamů, které mohou být vykládány tak, že některé vnitřní prostory se vylučují. Doporučuje se, aby definice vnitřních (nebo uzavřených) prostor zahrnovala jakýkoli zastřešený prostor nebo prostor uzavřený jednou nebo dvěma stěnami, bez ohledu na typ materiálu použitý pro střešku nebo stěnu a bez ohledu na to, zda je konstrukce stálá nebo dočasná.“ Typicky se jedná právě o nákupní obchodní centra.

[35] Správné určení toho, která povinnost byla porušena [zda povinnost ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) tabákového zákona, nebo podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 téhož zákona] je rozhodující pro určení pasivní legitimace spáchaného správního deliktu.

[36] Pokud by k porušení zákazu kouření došlo přímo ve vnitřních prostorách obchodního centra (mimo obchody, vnitřní prostory kaváren apod.), tedy přímo v obchodní pasáži (na chodbách, zahrádkách kaváren atd.), tedy ve veřejnosti volně přístupných uzavřených prostorách ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 tabákového zákona, pak za toto porušení odpovídá provozovatel obchodního centra.

[37] Pokud k porušení zákazu kouření došlo ve výše zmíněné galerii kavárny, kterou provozovatel obchodního domu pravděpodobně pronajímá žalobci, ačkoli to ze správního spisu není zřejmé, pak za toto porušení právní povinnosti sice odpovídá žalobce, nicméně by šlo neustále o porušení povinnosti ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 tabákového zákona. Nejde totiž o vnitřní prostor nekuřáckého zařízení, ale o nekuřácké zařízení, které je umístěno ve vnitřním prostoru obchodního centra, tedy ve veřejnosti volně přístupném uzavřeném prostoru.

[38] Žalovaný si tedy musí především ujasnit, kde přesně k porušení zákazu kouření došlo, aby mohl správně stanovit, která zákonem uložená povinnost byla porušena a kdo je tedy pasivně legitimován. Zásadně však následně bude vycházet z toho, že pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu musí být kumulativně splněny dvě základní podmínky, a to jednak nevyvíjení žádné aktivity potřebné k vyhovění zákazu kouření, jednak to, že se ve veřejnosti volně přístupném prostoru skutečně kouří.

V.B K povinnosti přivolat policii

[39] Další žalobní námitka spočívala v posouzení otázky, zda z ustanovení § 9 odst. 2 tabákového zákona plyne povinnost přivolat obecní policii nebo Policii České republiky (v obou případech dále jen „policie“), když žalobci je kladeno za vinu, že neučinil opatření spočívající v přivolání policie.

[40] Podle ustanovení § 9 odst. 2 tabákového zákona nedodrží-li osoba zákaz kouření v místech uvedených v ustanovení § 8 odst. 1 a 2 tabákového zákona, a to ani po výzvě provozovatele, aby v tomto jednání nepokračovala nebo aby prostor opustila, je provozovatel oprávněn požádat policii o zákrok směřující k dodržení zákazu.

[41] Ačkoli dikce zákona hovoří o oprávnění přivolat policii, může se v daném případě jednat o zákonnou povinnost, jak správně uváděl žalovaný ve svém vyjádření.

[42] Tabákový zákon v ustanovení § 9 odst. 2 stanoví povinnost provozovatele vyzvat osobu, která porušuje zákaz kouření, aby v kouření nepokračovala nebo aby opustila prostor provozovny. Z povahy věci je zřejmé, že za provozovatele bude výzvu oprávněna učinit jakákoliv provozovatelem pověřená osoba (např. zaměstnanec provozovatele nebo pracovník bezpečnostní služby). Zmíněná výzva provozovatele, respektive její neprovedení a tím i umožnění kouření na místě, na němž je kouření tabákovým zákonem zakázáno, pak může mít vliv při stanovení sankce podle ustanovení § 24 odst. 10 tabákového zákona.

[43] Tabákový zákon pak dává provozovateli v ustanovení § 9 odst. 2 možnost přivolat policii, přičemž pokud se provozovatel rozhodne tuto možnost nevyužít, pak musí sjednat nápravu trvajícího protiprávního stavu sám svými vlastními prostředky. Pokud toho není schopen, pak policii musí přivolat.

[44] Na okraj soud poznamenává, že provozovatel není oprávněn přivolat policii teprve až po předcházející výzvě. Tato výzva není podmínkou případného úkonu či zákroku strážníka obecní policie podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Podle něj je strážník v pracovní době povinen v mezích zákona o obecní policii nebo zvláštního zákona provést zákrok nebo úkon nebo učinit jiné opatření, je-li páčán trestný čin nebo přestupek či jiný správní delikt anebo je-li důvodné podezření z jejich páčání. Není ani podmínkou úkonu policisty podle ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, kdy je policista ve službě, v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů Policie ČR, povinen provést úkon v rámci své pravomoci nebo přijmout jiné opatření, aby ohrožení nebo porušení odstranil. Strážník nebo policista je povinen provést zákrok nebo úkon z úřední povinnosti.

[45] Provozovatel je tedy oprávněn přivolat policii kdykoli, nicméně v případě, kdy se rozhodne, že nejprve osobu porušující zákaz kouření sám vyzve, aby kouření zanechala nebo provozovnu opustila a tato osoba výzvu neuposlechne, pak již policii zavolat musí. Smyslem a účelem ustanovení § 9 odst. 2 tabákového zákona totiž je, aby provozovatelé zákaz kouření ve svých nekuřáckých provozovnách skutečně dodržovali a vynucovali.

[46] Aby ovšem soud mohl posoudit, zda v daném případě provozovatel musel zavolat policii, muselo by být na jisto postaveno, že provozovatel se nejprve sám pokoušel vyzvat osobu porušující zákaz kouření, aby svého jednání zanechala nebo opustila provozovnu. Ze správního spisu (zejména z kontrolního protokolu) ovšem není zřejmé, zda pracovnice provozovny (servírka) o hostu, porušujícím zákaz kouření, vůbec věděla. Žalobce v žalobě namítal, že pro zodpovězení této otázky nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, s čímž soud souhlasí.

[47] Argumentace žalovaného, podle které je tvrzení žalobce, že o kouřícím návštěvníkovi servírka vůbec nevěděla, ryze účelové, je postavena zejména na tom, že žalobce nejprve neuplatnil k protokolu žádné námítky a tvrzení, že servírka o hostu vůbec nevěděla, uvedl v řízení až později. Jelikož z protokolu ze dne 16. 11. 2011, č. j. KHSJM 50899/2011/BM/HV, není tato skutečnost zřejmá, neboť se v něm uvádí pouze: „*Zákazníkovi kouření nebylo umožněno! Kouřil o své vůli,*“ měly správní orgány provést další důkazy, kterými by prokázaly, zda obsluha kavárny o hostu porušujícím zákaz kouření skutečně věděla.

[48] Soud tedy dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem spisu a nemá v něm oporu a vyžaduje zásadní doplnění.

V.C K nepřezkoumatelnosti výše pokuty

[49] Na závěr se soud pro úplnost zabýval otázkou přezkoumatelnosti výše uložené pokuty a dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí krajské hygienické stanice je v této části nepřezkoumatelné, přičemž žalovaný tuto vadu nijak neodstranil.

[50] Dle ustanovení § 24 odst. 10 tabákového zákona se při stanovení sankce přihlédne k délce doby, po kterou porušování povinnosti trvalo, k okolnostem, za nichž k protiprávnímu jednání došlo a k následkům tohoto jednání.

[51] Krajská hygienická stanice sice toto ustanovení ve svém rozhodnutí zmínila, neuvedla však, jak jednotlivá kritéria hodnotila.

[52] K délce doby, po kterou porušování povinnosti trvalo, konstatovala pouze, že ke spáchání správního deliktu došlo dne 16. 11. 2011 v době výkonu státního zdravotního dozoru. Zcela zde absentuje odůvodnění, zda toto považovala krajská hygienická stanice za polehčující, či přitěžující okolnost, když se mělo jednat pouze o jednoho hosta a prokázáno mělo být pouze toto jediné údajné porušení tabákového zákona.

[53] K okolnostem, za nichž k protiprávnímu jednání došlo, se krajská hygienická stanice vyjádřila a z vyjádření je patrné, že tyto okolnosti považovala za okolnosti přitěžující („*tabákový kouř se v uzavřeném prostoru rychle šíří a je způsobilý zasáhnout velké množství osob*“).

[54] K poslednímu kritériu, k následkům protivního jednání, krajská hygienická stanice konstatovala pouze, že nedošlo k přímému poškození zdraví, avšak, že toto není podstatné, neboť stačí již pouhá možnost tohoto poškození. Toto odůvodnění by mohlo obstát při posuzování otázky viny. Krajská hygienická stanice správně posoudila, že šlo o správní delikt ohrožovací, a nikoli poruchový. Měla ovšem zhodnotit následky protiprávního jednání, tedy k jak velkému ohrožení zdraví mohlo dojít. Opět tedy není zřejmé, zda tato okolnost byla brána jako přitěžující („*tabákový kouř byl způsobilý zasáhnout velké množství osob*“), či polehčující („*nedošlo k přímému poškození zdraví*“).

[55] Ačkoli tedy v daném případě měly být hodnoceny i určité polehčující okolnosti, krajská hygienická stanice udělila pokutu v plné výši, aniž by toto své rozhodnutí dostatečně odůvodnila. Žalovaný takto nepřezkoumatelnou výši pokuty potvrdil.

[56] Soud tedy dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[57] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve spisech, ve výroku bylo uvedeno porušení právní povinnosti, k jejímuž porušení ex definitione nemohlo dojít a nebylo možné přezkoumat ani výši uložené pokuty. Soudu tedy nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a), b) zrušit a podle ustanovení § 78 odst. 4 věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.r.s.).

[58] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl v řízení úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení přísluší.

[59] Tarifní hodnota sporu činí 25.000,- Kč dle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění ke dni podání žaloby (dále jen „advokátní tarif“). Sazba za jeden úkon právní služby činí dle ustanovení § 7 bodu 5 advokátního tarifu 2.100,- Kč. Ve věci byly učiněny dva úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, písemné podání žaloby), dále byl přiznán dvakrát režijní paušál à 300,- Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková odměna advokáta tedy činí 5.760,- Kč, včetně DPH. Soudní poplatek byl zaplacen ve výši 3.000,- Kč. Náhrada nákladů řízení tak představuje celkem částku 8.760,- Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 19. prosince 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu